

A Fővárosi Ítéltábla dr. Horváth Mária Margit ügyvéd (fél címe 2.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Holczer, Jákó & Boross Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Horváth László ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen használati díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. március 20. napján kelt 19.P.25.078/2012/65. számú ítélete ellen a felperes részéről 66. sorszám alatt, valamint az alperes részéről 67. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes fizetési kötelezettségét 3.029.899 (Hárommillió-huszonkilencezer-nyolcszázkilencvenkilenc) forintra felemeli azzal, hogy az alperes ezen összeg után 2016. január 1. napjától tartozik késedelmi kamatot fizetni. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek havi 20.539 (Húszezer-ötszázharminckilenc) forintot 2016. január 1. napjától a ... hrsz.-ú ingatlan közös tulajdonának megszüntetéséig, minden hónap 25. napjáig.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - az felperesnek 20.000 (Húszezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy - felhívásra - fizessen meg az állam javára 74.300 (Hetvennégyezer-háromszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A perbeli ... hrsz.-ú 4108 m² alapterületű kivett, beépítetlen terület megjelölésű ingatlan a felperes és az alperes 1/2-1/2 arányú osztatlan közös tulajdonát képezi. Az ingatlanon egy nyári konyha, szerszámtároló funkciójú, fűtéssel, komforttal nem rendelkező felépítmény található. Az ingatlan használatának módjában a felek nem állapodtak meg, az természetben nagyobb beruházások nélkül nem osztható meg; a mezőgazdasági jellegű hasznosíthatóság miatt időben sem osztható meg a használata. A peres felek és családtagjaik között hosszú évek alatt amiatt mérgesedett el a viszony, mert az alperes álláspontja szerint a perbeli ingatlan az ő kizárólagos tulajdonát képezi. Az alperes az ingatlan használatából a felperest és családtagjait kizárta. Az alperes és családtagjai az ingatlant karbantartják, gyommentesítik, elvégzik a gyeper karbantartását, a gyümölcs- és díszfákat is ápolják. Az alperes az ingatlant

kizárólagosan használja, a felperes részére a használat ellenértékét nem fizeti meg.

A Fővárosi Törvényszék 22.P.20.542/2011/33. számú ítéletét felülbírálv a Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.20.825/2012/47. számú részítéletével az elsőfokú bíróságnak a felperes kártérítés iránti keresetét elutasító rendelkezését helybenhagyta, míg a közös tulajdon megszüntetésére és a használati díj fizetésére vonatkozó, az alperest beszámításra feljogosító, valamint a használatot rendező részét hatályon kívül helyezte. A hatályon kívül helyezést követően folytatódó eljárásban a peres felek a közös tulajdon megszüntetése vonatkozásában egyezséget kötöttek. A felperes a használat rendezésére vonatkozó keresetétől elállt. A felperes fenntartott keresetében az alperest többlethasználati díj megfizetésére kérte kötelezni. Igényét a 2008. április 1. - 2014. december 31. közötti időre 3.609.893 forintban, míg 2015. január 1. napjától havi 97.968 forintban jelölte meg. Az egyes évekre járó többlethasználati díj után a középarányos időponttól tartott igényt késedelmi kamatra.

Az alperes a felperes többlethasználati díj iránti igényének összezszerűségét nem vitatta, azonban álláspontja szerint az csak 2015. február 10-éig alapos, amikor a felperes a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy az ingatlan használatát nem kívánja. Az alperes egyidejűleg beszámítási kifogással élt; végleges beszámítási kifogását 3.070.179 forint erejéig, a kert gondozásával kapcsolatos költség címén érvényesítette. Késedelmi kamatot a 2003-2008. közötti évekre számított összegek vonatkozásában igényelt a középarányos időponttól.

A felperes az alperes beszámítási kifogásából 1.052.000 forintot ismert el.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.089.288 forint tőkét, valamint ennek 2015. március 21. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Rendelkezése szerint a perrel kapcsolatos költségeiket a felek maguk, míg az állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak, míg az alperes beszámítási kifogását 3.240.208 forint erejéig találta megalapozottnak. Utalt arra, hogy a felperes többlethasználati díj iránti igénye a teljes peresített időszak vonatkozásában megalapozott, ugyanis az a körülmény, hogy a felperes a használat szabályozását nem kívánta a továbbiakban, nem változtat azon a tényen, hogy az alperes jogellenesen zárja őt el az ingatlan használatától. Annak eldöntése, hogy a felperes a használat szabályozását, avagy annak korlátozottsága esetén többlethasználati díj iránti igényt terjeszt elő, az ő választása. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperest 2008. április 1. napjától kezdődően az ingatlan értékesítéséig, illetőleg a használat megosztásáig terjedő időszakra mindösszesen 4.329.496 forint többlethasználati díj illeti meg. A beszámítási kifogás kapcsán rámutatott: az alperes - a saját és hozzátartozói elfogulatlanak nem tekinthető vallomásán túl - nem bizonyította, hogy az ingatlanban a konyhakert művelése a kert állagának fenntartása szempontjából szükséges volt, illetőleg a kertben termelt növényekből, gyümölcsökből

a felperes is részesült. Utalt arra, hogy az ingatlan fenntartásával kapcsolatban csak a legszükségesebb, az állag megóvásához szükséges költségek azok, amelyeknek az elszámolására az alperes igényt tarthat, ebbe a konyhakert művelése nem tartozik bele. Az elsőfokú bíróság így a teljes érvényesített időszak vonatkozásában a szakértő által kimunkált mennyiségeket a konyhakert nélküli művelésre vonatkozóan megállapított csökkentett mértékben vette figyelembe, így az alperes minden évben 240 munkaóra ellenértékére tarthat igényt a szakértő által meghatározott óradíj szerint, valamint évi 27.000 forint átalányra, amely a kerti gépek karbantartásának ellenértéke. A szakértő véleménye szerint a kert gondozása érdekében a konyhakert művelés nélkül évi 18 alkalommal történő kiutazás indokolt az alperes lakóhelyéről a perbeli ingatlanra, amelynek költségét az elsőfokú bíróság évi 900 km megtétele, és 7,6 l/100km átlagfogyasztás figyelembevételével határozta meg. Ezen túlmenően elszámolhatónak ítélte a kerti gépek használata során elfogyasztott üzemanyag - évi 168 liter - ellenértékét. Minderre tekintettel az alperes beszámítási kifogását - tekintetbe véve azt is, hogy az alperes 2008-ig élt késedelmi kamat iránti igénnyel - mindösszesen 3.240.208 forintban tartotta megalapozottnak, így az alperes a többlethasználati díj és az alaposnak ítélt beszámítási kifogás különbözeteként jelentkező 1.089.288 forint megfizetésére köteles. Az elsőfokú bíróság a határozathozatalig terjedő időre a késedelmi kamatot elszámolta, a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját ezért 2015. március 21. napjában határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával 2.719.012 forintra kérte az alperes fizetési kötelezettségét felemelni, arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság a beszámítani rendelt összeget a teljes tulajdoni hányad alapján vette figyelembe, holott a felperes az ingatlan 1/2 hányadának tulajdonosa, az alperes ezért a felperesre csak a megállapított munkaórák, kiutazások, eszközök karbantartása és fogyasztása költségének a felét háríthatja át. Álláspontja szerint 2015. március 21. napjától a felperesnek járó többlethasználati díjat és annak kamatát az alperes a közös értékesítés során számolhatja el, amelyből levonhatja a felperes tulajdoni hányadára eső, az ingatlan fenntartásával kapcsolatos legszükségesebb, a kertészeti szakértő által a területre meghatározott költségeket.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítására irányult, ugyanis álláspontja szerint az általa beszámítani kért összeg a felperes többlethasználati díj címén érvényesített követelését meghaladja, a felperes követelése az alperes által érvényesített beszámítás folytán megszűnt. Kérte az ítélet kiegészítését azzal a rendelkezéssel, hogy a fizetési kötelezettsége folytán keletkező tartozását jogosult az ingatlan közös értékesítése során elszámolni. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli ingatlan gondozása kapcsán az alperesre kedvezőtlenebb, óradíj alapú elszámolást vette alapul a terület alapú elszámolással szemben, és nem tisztázta a két számítási mód közötti ellentmondás okát sem. Kifogásolta, hogy a szakértő 2013-ig túlságosan alacsony munkadíjjal számolt, az általa hivatkozott, az Állami Foglalkoztatási Szolgálat, illetőleg a statisztikai hatóság adatait figyelmen kívül hagyta, és az alperesre

kedvezőtlen, túlságosan alacsony óradíjakat vett figyelembe. Kiemelte: az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy a perben meghallgatott tanúk egyöntetűen úgy nyilatkoztak, hogy az ingatlanon egészen 2009-ig konyhakert került kialakításra és az ott termelt zöldségekből, gyümölcsökből a felperes is részesült, az ezzel kapcsolatos költségeket nem tartotta a felperesre áthárítható követelésnek. Utalt arra is, hogy az általa elvégzett munkálatok idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 172. §-a szerint, amennyiben a tulajdonostárs által elvégzett munka az állag megóvása érdekében nem volt feltétlenül szükséges, a kiadások megtérítését a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint lehet követelni. Az alperes a másodfokú eljárásban is fenntartotta igényét a konyhakert művelése és a konyhakertben termelt, a felperes részére átadott zöldségek, gyümölcsök ellenértéke kapcsán a jogalap nélküli gazdagodásra vonatkozó szabályok szerint. Állítása szerint a jogi hivatkozás kiegészítése nem jelent keresetmódosítást, az nem minősül a Pp. által meg nem engedett keresetváltoztatásnak. Utalt arra is, hogy a felperes a 2015. február 10-ei tárgyaláson úgy nyilatkozott: az ingatlan használatának szabályozása, illetőleg birtokba adása kapcsán nincs kereseti kérelme, a keresetétől ebben a körben eláll. Nem fogadható el ezért az elsőfokú bíróság azon rendelkezése, amely szerint a felperes javára az elállást követően is többlethasználati díjat állapított meg, ugyanis amennyiben a felperes az ingatlan birtoklását, használatát nem kívánja - figyelemmel az ingatlannak a közeljövőben sorra kerülő közös értékesítésére is -, a használatról való lemondással egyidejűleg többlethasználati díj sem illeti meg. Amennyiben a felperesnek az értékesítés időpontjáig többlethasználati díj jár, úgy a kertet gondozó alperesnek ugyanezen időpontig jár a kert gondozása címén felmerült költségek fele. Az alperes fellebbezésében a felperest a 2009. évet követő időszakra is kérte kamat fizetésére kötelezni.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezésében foglaltaknak ne adjon helyt. Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében a per tárgyát képező ingatlanra fordított költségei irreális mértékű felemelésével kívánja kompenzálni az általa sem vitatott többlethasználati díjat. Hivatkozása szerint az elsőfokú eljárásban az alperes beszámítási kifogása kapcsán a jogalap nélküli gazdagodás szabályaira nem hivatkozott, így a fellebbezésben az erre való hivatkozás meg nem engedett keresetmódosításnak minősül. Utalt arra is, hogy az alperes a piaci ár alapú beszámításnál nem kalkulált azzal, hogy az ÁFSZ táblázatban szereplő adatok főállású vállalkozókra vonatkoznak. Ezzel szemben az alperes nem főállásban, vállalkozóként végzett az ingatlanon alkalmasszerűen tevékenységet úgy, hogy az állag megőrzéséhez feltétlenül szükséges munkálatok tényleges elvégzésének ellenőrzését soha nem tette lehetővé, jelenleg is elzárkózik minden ilyen jellegű felperesi kérés teljesítésétől. Állítása szerint az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a szakértő elfogadhatónak tartotta mind az órabér, mind a terület nagysága alapján kalkulálható elszámolást, ugyanis a szakértő sem a szakvéleményben, sem annak szóbeli kiegészítésében ilyen megállapítást nem tett. Az alperesi állítással szemben a felperes a telken lévő terményekből 2003-2007. között annyiban részesült, amit az évi mintegy 3 hét alatti ott tartózkodása során elfogyasztott. Utalt arra is, hogy a többlethasználati díjnak a perbeli ingatlan értékesítéskori megfizetése a

teljesítési határidőt végrehajthatatlanná tenné, nem ösztönzi ugyanis az alperest az eladásra, illetőleg az abban való közreműködésre, ezért az erre vonatkozó alperesi indítvány elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság körültekintően vizsgálta, hogy az ingatlan használatának megosztására nincs lehetőség, a felperes jogszerűen tért át az osztott használat iránti igényéről a többlethasználati díj megfizetése iránti igényre.

Az alperes a felperes fellebbezésére tett észrevételében kérte a Fővárosi Ítéltáblát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét az alperesi fellebbezésben foglaltaknak megfelelően változtassa meg, míg a felperes fellebbezésében foglaltaknak ne adjon helyt.

A felperes fellebbezése megalapozott, az alperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest terhelő, 2015. március 20-áig elszámolt - 4.329.496 forint - többlethasználati díj megállapítására vonatkozó része fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, a Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek korlátai között bírálta felül [Pp. 253. § (3) bekezdés], és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, az alperes beszámítási kifogását érintő döntésével azonban a következőkben írtak szerint nem minden tekintetben értett egyet.

A felperes fellebbezésében alappal hivatkozott arra, hogy a felperes többlethasználati díjból eredő követelésével szemben beszámított alperesi - a kert 2008. április 1. és 2015. március 20. közötti művelésével kapcsolatos, a perben kirendelt szakértő véleménye alapján mindösszesen 3.240.208 forint összegű - költség a teljes ingatlan művelésére vonatkozott, az alperes azonban kizárólag a felperes 1/2 arányú tulajdoni hányadához igazodó költségek beszámítására jogosult a felperes követelésével szemben. A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy az alperes a végleges beszámítási igényét a 64. sorszámú jegyzőkönyvben 3.070.179 forint erejéig terjesztette elő, amelyen az elsőfokú bíróság - a Pp. 215. §-a alapján - nem terjeszkedhetett volna túl.

Nem tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes a 2015. február 10-ét követő időszakra is jogosult a többlethasználati díjra, az alperes ugyanis alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a felperes azzal, hogy az ingatlan birtokba bocsátására és az ingatlan használatának szabályozására irányuló keresetétől elállt, egyidejűleg elvesztette a jogosultságát a többlethasználati díj követelésére. Az alperes ugyanis változatlanul elzárja a felperest az ingatlan használatától, a felperes ezért tulajdonostársként az ingatlan alperesi többlethasználata után pénzbeli térítésre tarthat igényt, függetlenül attól, hogy a használat szabályozását, az ingatlan birtokba bocsátását nem kívánja. Nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem - amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt -, hogy az alperes a használat megosztását teljesíthetetlen feltételekhez kötötte, egyetlen, a felperes által javasolt megoldáshoz sem járult hozzá, a felek személyét megfordítva a saját megosztási javaslatát sem fogadta el.

A többlethasználati díj ezért a teljes peresített időszakra megilleti a felperest. Az elsőfokú bíróság azonban - a Pp. 213. § (1) bekezdésében írtakat megsértve - azt annak ellenére csak az elsőfokú ítélethozatal napjáig számolta el, hogy a felperes keresetében arra a közös tulajdon megszüntetéséig tartott igényt, és az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint arra a felperes az ingatlan értékesítéséig, illetőleg a használat megosztásáig tarthat igényt. Éppen ezért a felperest - 2015. december 31-éig elszámolva, késedelmi kamatokkal együtt - 4.823.505 forint (ebből 2015. évre 587.080 forint tőke, és a középátlagos 2015. július 1. napjától számított 4.439 forint késedelmi kamat), míg 2016. január 1-jétől a közös tulajdon megszüntetéséig - az 1/2 arányú tulajdoni hányadához igazodóan - havi 48.984 forint többlethasználati díj illeti meg.

Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást úgy, hogy az alperes a konyhakert művelésével kapcsolatos költségeket nem háríthatja át a felperesre, azok ugyanis nem vonhatók az állagmegóvás körébe, a régi Ptk. 142. §-a alkalmazásában nem minősülnek a perbeli ingatlan állagának megóvásához feltétlenül szükséges költségnek. Mindenben egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a konyhakertben megtermelt termények költségének beszámítására irányuló alperesi igényt elutasító döntésével, az alperes ugyanis a saját, illetőleg az érdekkörébe tartozó tanúk elfogulatlanak nem tekinthető vallomásán túl, a Pp. 164. § (1) bekezdésében írt módon semmivel nem bizonyította, hogy terményekből a felperes rendszeresen részesült volna. Az alperes a másodfokú eljárásban ezen költségek megtérítését a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján már nem kérheti, ugyanis a Pp. 247. § (1) bekezdése értelmében a keresetváltoztatás - az adott esetben a beszámítási kifogás - korlátját az elsőfokú eljárásban előterjesztett kérelem tartalma - annak ténybeli és jogi alapja - szabja meg. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a régi Ptk. 142. §-ára alapított, illetőleg a régi Ptk. 361. § (1) bekezdésére alapított igényhez fűződő jogkövetkezmények eltérőek, a fellebbezésben előterjesztett jogcímváltoztatás ezért a Pp. 247. § (1) bekezdésébe ütköző meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül, amellyel a Fővárosi Ítéltábla érdemben nem foglalkozhatott.

A fellebbezésében az alperes nem növelheti az igényét a beszámítani kért költségek után a 2008. évet követő időszakra járó, és eredetileg nem követelt késedelmi kamattal sem, ennek ugyanis a Pp. 247. § (3) bekezdésében írt feltételei nem állnak fenn; az alperes másodfokú eljárásban előterjesztett beszámítási kifogását ugyanis a felperes nem ismerte el, és a beszámítani kért további követelés nem az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően járt le.

Az alperes arra is megalapozatlanul hivatkozott fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a perben kirendelt dr. Szalai József igazságügyi szakértő óradíj alapú, illetőleg terület alapú számításából miért az alperesre kedvezőtlenebb óradíj alapú elszámolást tette ítélezése alapjául. A perben kirendelt szakértő - amint arra a felperes is helytállóan mutatott rá fellebbezési ellenkérelmében - nem adott meg két fajta elszámolást, egyértelműen nyilatkozott arra, hogy az alperes által elvégzett munkák óradíja 500 forint, majd 2014. évtől 1.000 forint értékben vehető figyelembe, miként arra is, hogy a konyhakert

művelése nélkül évi 240 munkaóra számolható el. Az alperes csatolt a perben terület alapú elszámolásokat, amelynek kapcsán a szakértő úgy nyilatkozott, hogy azok piaci alapú - a szokásos áraknál drágább - árajánlatok. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az alperes által becsatolt árajánlatok helyett a szakértő által kimunkált, óradíj alapú adatok alapján bírálta el az alperes beszámítási kifogását.

A beszámítási kifogás összecszerúsége kapcsán a Fővárosi Ítéltábla rámutat ugyanakkor, hogy a kertműveléssel felmerülő, az előzőekben kifejtettek szerint megalapozott költségek ugyancsak a közös tulajdon megszüntetéséig illetik meg az alperest. Az alperes így 2015. december 31-éig a felperes 1/2 arányú tulajdoni hányadához igazodóan 1.793.606 forint - 3.587.212 forint fele részének - beszámítására jogosult (2015-ben a teljes ingatlanra vetítve a munka költsége 267.000 forint, a gépek üzemanyag költsége - 363 forint/liter benzin átlagár figyelembevételével - 60.984 forint, a kiutazás költsége pedig 18.622 forint, mindösszesen 346.606 forint), míg 2016. január 1-jétől havi 28.445 forint (22.250 forint munka költség, 1.449 forint - 339 forint/liter benzinárral számolva - utazási költség, valamint 4.746 forint gépek üzemanyag költség) beszámítására jogosult.

Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében részben akként változtatta meg, hogy az alperes fizetési kötelezettségének tőke összegét 3.029.899 forintra (4.823.505 forint - 1.793.606 forint) emelte fel azzal, hogy a perbeli ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetéséig, illetőleg az ingatlan használatának megosztásáig terjedő időre az alperes havi 20.539 forintot (48.984 forint - 28.445 forint) tartozik a felperesnek megfizetni, míg az ezt meghaladó rendelkezések tekintetében azt helybenhagyta.

A megváltoztató rendelkezés következtében a fellebbezési eljárásban kialakult pernyertesség-pervesztesség aránya sem adott alapot arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla megváltoztassa az elsőfokú bíróság azon rendelkezését, miszerint a felperes és az alperes az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik [Pp. 81. § (1) bekezdés].

Az eredménytelenül fellebbező alperes - tekintetbe véve a felperes eredményes fellebbezését is - köteles a másodfokú eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes részére jogi képviselete ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) és (3) bekezdése alapján a felperes és az alperes személyes illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték megfizetésére az állam javára.

Budapest, 2016. január 22.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s. k.
bíró